

cia. La no-discriminació «per raons de sexe, naixement, nacionalitat, llengua, opció sexual o ideologia» estava prevista en l'article 12 de l'avantprojecte, que fou aprovat. D'altra banda, la consideració de llengües oficials i llengua pròpia estan recollides de la legislació autonòmica vigent.

Vicent Soler, diputat socialista al Parlament valencià, manifesta el seu acord general amb l'article, però proposa —per raons jurídiques, i tot i admetre l'ús general del terme País Valencià, «que és perfectament legal»— que es parles de «l'oficialitat de les dues

/ Leopoldo Amar

La policia es mira l'espectacle

llengües que ho són a la Comunitat Valenciana». Soler considerava més

ajustat el terme, de manera que es distingís la comunitat social de la política. La puntualització, però, s'incorpora d'una altra manera: «Hom admet com a denominacions seues (de la llengua), tant l'acadèmica: llengua catalana, com la recollida en el text de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana: valencià». I tots contents.

La discussió avança fins a l'article 17é, corresponent al títol primer sobre els departaments universitaris. Dijous continuaran. Mentrestant, en l'ajuntament de la ciutat, els socialistes estan quasi a punt de donar suport a una mo-

ció de la dreta contra la nova simbologia de la Universitat (l'escut sense la Immaculada Concepció) i la inclusió del terme llengua catalana. Baralles i desficiacs interns ho impedeixen. El PSOE es cobreix de glòria. Hi ha la sensació que els únics mereixedors de detencions i càrregues policials segueixen sent els jornales de Sagunt, els estudiants de Sevilla o els manifestants bascos. Amb els socialistes al poder, els blaveros mantenen una impunitat increïble i semblen seguir disposant de «butla» per a les seues guerres. ¡Que algú ens ho explique! Si pot.

Beques Alfons Roig

Joan Vicent ALIAGA

Durant els mesos de gener i febrer, la sala Parpalló, a l'espera de la mostra del fotògraf americà Robert Frank, ens ofereix una vegada més els seus becaris amb el premi que porta el nom del professor Alfons Roig.

Recórrer l'exposició de dalt a baix és rebre la impressió que la pintura de Vicky Civera ho domina tot, amb un alé barrejat de mil tonalitats. És de tanta força la seua obra, plena de trapezistes i retrats de Joan —el seu marit—, que fa ennegrir la resta d'obres presents.

Feia temps que no podíem contemplar a la nostra ciutat un bon grapat de pintures d'aquesta valenciana que viu a Santander des de fa ja un bon temps, i que ha vist com el seu quefer artístic s'ha vist torbat per una poètica que

s'acosta a un expressionisme en la pinzellada, sense renegar, alhora, de les típiques i especials figures que envolten, acurada-

assoleix un punt de maduresa que la fa autònoma de l'obra de Juan Uslé, i arriba a cotes tan elevades com les d'un quadre tan prodigiós com *Joan a la taula*. Davant d'aquest oli de grans dimensions, la madeixa barrejada de colors (blaus, daurats,

va combrint-se d'una rara bellesa malenconiosa a la qual no sembla aliena la imatge recollida. Vicky Civera, tanmateix, no ha bandejat la utilització del negre que tant l'emparentava amb altres pintors aparentment «salvatges». Però ara el negre ha guanyat, i comença a brillar amb llum pròpia, sense dependències.

D'altra banda, Giménez de Haro exhibeix la seua sèrie d'icones familiars, on la lluna, l'avió, el vaixell, es veuen acompanyats per les torres i per l'element femení, terrestre i càlid de la dona. Són peces totes d'ambient festiu que, al capdavant, es repeteixen molt sovint en l'estètica d'aquest pintor, el qual, darrerament, ha publicat un preciós llibre de temàtica lunar.

Miguel Simón, a la vista del que exposa, no permet una crítica cridanera. La paraula muda és, potser, com va dir Diderot, la més adequada en aquest cas. Des d'ací, l'incitem a parlar.

L'obra de Vicky Civera, la més interessant

ment, l'atmosfera de Civera.

Al voltant de dianes o cercles, la nostra pintora

blancs, ocres) perfila la figura masculina, protegint-la i donant-li relleu. Com més la mirem, aquesta tela